

Ptičke

Zjutraj, ko sem še spala, me je prebudilo trkanje na spalnično okno. Pogledam proti oknu in zagledam malo siničko. Vstanem in vprašam: »Zakaj si me zbudila?« Pa mi reče sinička: »Zato, da ti povem eno lepo zgodnico o otrocih iz vrtca v Majšperku in Bregu.«

Začela je pripovedovati: »Ptičke smo se spraševale, zakaj v vrtcu ni otrok; zakaj je vse prazno in tiho. Zakaj ni otrok na igrišču? Čakale in čakale smo več dni, a otrok ni bilo. Odločile smo se, da pogledamo, kam so se skrili otroci in kaj je z njimi? Pokukale smo k Ježkom, ni jih. Pokukale smo k Metuljem, vse je prazno, Pikapolonice - nikogar ni. Tudi pri Mucah ni nikogar. Mogoče je kdo pri Žabicah? Ojoj, ne, ni jih. Čebelice - vse je tiho, tudi njih ni. Poskusile smo pri majhnih, najmanjših. Mogoče so pa Polžki tukaj? Ampak tudi tu je vse prazno.

Zbrale smo se na igrišču, posedle na igrala in v zboru pelevale najlepše pesmi, da bi privabile otroke. A tudi to ni pomagalo. Pogledale smo v vsak kotiček, če bi se mogoče otroci skrivali in se z nami igrali skrivalnice. A otrok ni in ni bilo. Odločile smo se, da poletimo malo naokrog in pogledamo, kaj se dogaja. Ampak ne boš verjela, kako smo bile presenečene. Skoraj nikjer nismo videle ljudi in tudi otroci se niso igrali na igrišču in igralih.

Začudene, ker nismo vedele, kaj se je zgodilo, smo sedele na igrišču in razmišljale, koga bi vprašale, kje se skrivajo otroci. Odločile smo se, da počakamo na noč in povprašamo staro sovo za nasvet. Ko se je spustila tema in zasvetila luna, smo podale se na pot. Bilo nas je malo strah, ker smo v temi v svojih gnezdih in ne letamo naokrog. Priletele smo do stare smreke, saj veš, kje so tiste smreke tam spodaj na travniku pod igriščem. Na veji je sedela stara sova in nas vprašala, zakaj ne spimo, zakaj letamo ponoči naokrog. Povedale smo ji, da imamo veliko skrbi. Ne vemo, zakaj ni naših otrok. Stara sova je modro pokimala z glavo in nam začela pripovedovati:

Ptičke moje drage, vesela sem, da vas skrbi, kje so otroci in prepričana sem, da se bodo otroci zelo razveselili, ko bodo izvedeli, da vas skrbi za njih. Zdaj pa vam bom povedala, kaj se je zgodilo, da jih ni. Našo deželo je napadel en čuden šodljivec, ki mu je ime Corona virus. To je ena čisto majhna, majhna, majhna stvar, ki je ne moremo videti z očmi. Vidimo jo lahko s posebnimi mikroskopi v laboratorijih. Je pa zelo, zelo, zelo nesramen ta Corona virus. Misli, da je veliki frajer in da bo podobno kot škratek prehladek skakal v nos, oči, usta in za vrat in želel, da bi zboleli. Ampak ta Corona virus pa nečesa ne ve! Ne ve, da otroci, mamice, atiji, babice, dedki in vsi drugi ljudje vedo, kako se ga obraniti in ga pregnati. Pregnali ga bodo tako, da si vedno umivajo roke z milom in ga še dodatno prestrašijo z razkužilom. Razkužila in mila se pa Corona virus najbolj boji. Tudi na obiske in na igrala ne hodijo. Zato, drage moje ptičice, so otroci doma. Doma so z mamicami, atiji, babicami in dedki. Veliko mamic in atijev je te dni doma, da čuvajo svoje otroke in pazijo na njih, da ta Corona virus ne pride k njim domov. Tudi v trgovino hodijo starši sami, otroci pa počakajo doma. Ker pa so dnevi dolgi in otroci že veliki, doma pomagajo svojim staršem. Pospravljajo svoje igrače, pomagajo pri kuhanju, postiljajo

postelje in pospravljajo copate. Imajo čas za igro, v zabojih in kotičkih pa so poiskali pozabljene igrače.

Ooooo, tega pa nismo vedele, stara sova. Zdaj pa razumemo , zakaj otrok ni v vrtcu. Ponosne smo na otroke, da so tako pogumni in pridni, da skupaj s starši skrbijo, da Corona virus ne bo prišel v njihove domove in vrtce.

Me ptičke pa obljubimo, da bomo pazile na vrtec tako dolgo, dokler se otroci ne vrnejo. Ko bodo pa prišli, jim bomo zažgolele in zapele najlepše pesmice.«